

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph. D. ve věci

žalobce: **R. A. B.**
st. přísl. X
t. č. pobyt. X
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021, č. j. OAM-803/ZA-ZA11-D07-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 12. 2021, č. j. OAM-803/ZA-ZA11-D07-2021, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 67 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) Francouzská republika. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný v souvislosti s postupem podle nařízení Dublin III řádně posoudil (ne)existenci systémových nedostatků ve Francii, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že dne 12. 9. 2021 přicestoval letecky z Lagosu přes Turecko do Francie. K cestě obdržel vízum Francouzské republiky, za účelem účasti na zemědělské výstavě. V Paříži byl do 16. 9. 2021 a poté pokračoval autobusem do Brna. Tam odjel na doporučení osoby, kterou potkal v pařížském metru. V Evropské unii v minulosti nepobýval. Je svobodný a má jednu dceru (nar. 2019), neví však, kde se nachází. Důvodem podání žádosti jsou obavy před zabitím, v Nigerii mu jako farmáři hrozí nebezpečí od lídra pastevců A. B. z nomádského etnika Fulani. Fulbové unášejí lidi a poté požadují výkupné. Pokud člověk nemá peníze, zabijí ho.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí po rekapitulaci příslušných ustanovení nařízení Dublin III vyšel ze zjištění (na základě informací z vízové databáze CS-VIS, prohlášení žadatele a odpovědi Francouzské republiky), že žalobci bylo dne 9. 8. 2021 vydáno schengenské vízum č. X s platností ode dne 12. 9. 2021 do dne 7. 10. 2021 s 10 dny pobytu na území a jedním vstupem. Na základě této informace požádal žalovaný dne 30. 9. 2021 Francouzskou republiku o převzetí žalobce. Dne 25. 11. 2021 obdržel žalovaný informaci, že Francie uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, v jehož případě je tak nutné aplikovat kritérium dané článkem 12 nařízení Dublin III.
4. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Francouzské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména z dokumentu Informace OAMP Francie ze dne 17. 12. 2020, z něhož vyplývá, že francouzský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami Evropské unie.
5. Žalovaný dále poukázal na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francouzské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francouzské republiky (jak to v minulosti zcela jednoznačně učinil v případě Řecka). Francouzská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování těchto práv dohlížejí; o udělení mezinárodní ochrany zde ročně požádají tisíce uprchlíků.

6. Žalovaný následně poté, co shrnul skutečnosti týkající se osoby žalobce (v ČR nepobýval, nemá zde žádné zázemí, je soběstačný, samostatný, nemá zdravotní omezení, ve Francii se nesetkal s žádným problémem), konstatoval, že nenašel relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba

7. Žalobce nejprve obecně nejprve obecně namítl porušení § 3 (nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), § 50 odst. 4 (žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo), § 68 odst. 3 (nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 nařízení Dublin III (žalovaný nedostatečně zvažil aplikaci těchto ustanovení).
8. Žalovaný podle žalobce nedostál povinnosti dostatečně se zabývat otázkou, zda podmínky přijetí v členském státě EU, který je v souladu s dublinským nařízením příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nevykazují takové systémové nedostatky, že hrozí nelidské nebo ponižující zacházení s žadatelem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24, usnesení téhož soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Azs 29/2015 – 19). Posouzení žalovaného je pouze obecné a zcela formální, stejný způsob hodnocení využívá žalovaný v každém svém rozhodnutí, kterým se v souladu s dublinským nařízením určuje jiný členský stát jako příslušný k žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Domněnka, dle které státy participující na dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, je vyvratitelná, dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Neexistence rozhodnutí ESLP nebo Soudního dvora EU o nemožnosti navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Francie automaticky neznamená, že lze rezignovat na posouzení aktuální situace ve Francii. Argument, že ve Francii žádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, nasvědčuje tomu, že azylový systém ve Francii je nadmíru zatížen a žádosti nemusí být dostatečně rychle posuzovány, tj. rozhodnutí nemusí být přijímána v přiměřené době, jak požaduje čl. 12 odst. 1 písm. e) směrnice 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“).
10. Žalobce dále poukázal na zprávu Asylum Information Database (AIDA) z roku 2020 k situaci žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii, která poukazuje na problematický postup při podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žadatelé jsou odkazováni na konkrétní zařízení, kde musí žádost podat, tato zařízení však mohou být od místa přiletu vzdálena, a proto je problematické zajištění dopravy do těchto zařízení. Zpráva rovněž popisuje problémy s ubytováním žadatelů o mezinárodní ochranu, podle AIDA je až 49 % žadatelů o azyl ponecháno bez zajištění ubytování a končí na ulicích (srov. rozhodnutí ESLP ve věci M. S. S proti Belgii a Řecku). Žalovaný při zjišťování skutkového stavu vyšel pouze z jedné zprávy (informace OAMP Francie ze dne 17. 12. 2020), v rámci odůvodnění s touto zprávou však nijak nepracuje.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření po rekapitulaci podstatných závěrů napadeného rozhodnutí uvedl, že se dostatečně zabýval otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že ve

Francouzské republice dochází v rámci azylového řízení k systematickým nedostatkům. Informace OAMP Francie, z níž žalovaný vyšel, komplexně popisuje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Francii a byla zpracována v souladu se Zprávou Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) k metodice informací o zemích původu (2019). Z této informace je zřejmé, že francouzský systém souvisí se systémem v ČR a je v souladu s normami EU. Zdroje informací jsou v textu informace OAMP uvedeny ve formě poznámek a kompletního seznamu zdrojů včetně příslušných internetových odkazů; je zde např. i žalobcem zmiňovaný informační zdroj AIDA z dubna 2020.

12. Žalobce se při svém pobytu ve Francii nesetkal s žádnými problémy a žalovaný nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III (humanitární důvody, sloučení rodiny, kulturní důvody). Přemístění žalobce bude provedeno v okamžiku, kdy to bude z hlediska aktuální epidemiologické situace možné a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas.

V. Posouzení věci soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobce se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil).
14. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, existují-li závažné důvody se domnívat, že v tomto státu dochází k systematickým (systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.
15. V tomto typu řízení je žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Nadto je nutno uvést, že v otázce azylového řízení mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry. Pro její vyvrácení musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41).
16. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě dostal, pokud vyšel z Informace OAMP ze dne 10. 8. 2020, Francie, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky (dále též jen „Informace OAMP“). Tato informace byla vypracována mj. v souladu se standardy Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, je opatřena množstvím odkazů na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází (např. též AIDA – Asylum Information Database, Human Rights Watch, Amnesty International,

OSN – Rada pro lidská práva, MZV USA, Eurostat), včetně zdrojů primárních, vzniklých v zemi původu. Z napadeného rozhodnutí nicméně není vůbec zřejmé, zda a jakým způsobem žalovaný zohlednil informace poukazující na problémy azylového řízení ve Francii, a to zejména co se týká nedostatku ubytovacích kapacit.

17. S žalobcem je nutno souhlasit v tom, že žalovaný se s touto otázkou vypořádal zcela formálně a povrchně, pokud na Informaci OAMP pouze obecně odkázal s tím, že z ní je zřejmé, „že francouzský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami Evropské unie“. V Informaci OAMP jsou však popsány některé praktické obtíže, jež se týkají právě nedostačující kapacity přijímacích středisek a jiných ubytovacích zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu. V případě tzv. navrátilců (v rámci dublinského systému) je na s. 7 poukazováno na to, že předtím, než tyto osoby mohou podstoupit standardní registrační proces, jsou v některých městech nuceni několik týdnů čekat na schůzku bez nároku na ubytování či jinou asistenci. Dle Informace OAMP je v praxi kapacita středisek pro ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu nedostačující, v roce 2019 bylo ubytování zajištěno jen 52 % žadatelů, kteří na něj měli nárok.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k žadateli tyto problémy, které bezpochyby jsou systémového charakteru, nezohlednil. Zvláště pokud dle Informace OAMP v praxi ubytovací střediska upřednostňují rodiny s dětmi a nové žadatele (což není případ žalobce), kdy právě u žadatelů bez rodiny či žadatelů, kterým se ubytování nepodařilo získat hned při podání žádosti, je pravděpodobnost poskytnutí ubytování výrazně nižší. Omezená kapacita středisek je v Informaci OAMP označena jako dlouhodobý problém, který vede k tomu, že téměř polovina žadatelů pobývá mimo střediska v nevyhovujících podmínkách, včetně neformálních uprchlických táborů. Jak se uvádí na s. 8, zejména v souvislosti s neformálními tábory, jejich opakovaným vznikem a rušením, situaci kritizoval zvláštní zpravodaj OSN, podle něhož francouzské orgány selhávají při zajištění důstojného ubytování všem žadatelům o mezinárodní ochranu.
19. Žalovaný pochybil, pokud uvedené informace při posouzení věci nezohlednil a nezabýval se tím, zda ve vztahu k žalobci, jakkoli se jinak jedná o mladého a zdravého člověka, nehrozí nelidské či ponižující zacházení v důsledku skutečnosti, že nedosáhne na možnost využít státem poskytovaného ubytování. V tomto ohledu je jistě relevantní, že obdobně jako žalobce nemá v České republice zázemí, tj. rodinné či jiné hlubší sociální vazby, jež by jinak mohl využít k překlenutí problému s ubytováním, z jeho výpovědi ani jiných informací nevyplývalo, že by ve Francii tomu bylo jinak, tj. že by zde měl nějaké známé či příbuzné, kteří by mu v tomto ohledu mohli být nápomocni.
20. Žalovaný se nezabýval ani jinými relevantními aspekty (finanční a materiální zabezpečení žalobce), jež by mohly vyloučit, že s ohledem na problémy s ubytovacími kapacitami ve Francii nebude jeho návrat do Francie představovat nebezpečí ponižujícího zacházení, tj. že bude nucen bez dostatečných prostředků žít na ulici (srov. rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09 ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, konkrétně v případě Francie srov. rozsudek ze dne 2. 7. 2020, č. 28820/13 ve věci N. H. a ostatní proti Francii a zde odkazovanou judikaturu). Jak správně upozornil žalobce, předávající stát je povinen provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby a přezkoumatelným způsobem uvážit, zda předání této osoby do státu jinak příslušného k posouzení žádosti o azyl nevzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, že tato osoba bude

vystavena skutečné hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 4. 11. 2014 č. 29217/12 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, bod 104). Této povinnosti žalovaný nedostál. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nedostatečně odůvodněno a zároveň neodpovídá obsahu správního spisu, což je důvod, pro který soud přistoupil k jeho zrušení.

21. Co se týká délky řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ve Francii, z Informace OAMP (s. 3) na vyplývá, že v roce 2019 činil průměrný čas rozhodnutí o mezinárodní ochraně 161 dnů. Povinnost rozhodnout ve lhůtě 6 měsíců (čl. 31 odst. 3 procedurální směrnice) je tedy i přes množství podaných žádostí dle zjištěných informací dodržována. Bez dalšího tedy nelze přisvědčit námitce žalobce, že ve Francii nedochází k rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu v přiměřené lhůtě, resp. že by nepřiměřená délka azylového řízení ve Francii dle aktuálních informací byla systémovým nedostatkem tohoto řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezohlednil nedostatky azylového systému ve Francii, jež vyplývají ze shromážděných informací, a nezabýval se tím, zda by tyto nedostatky ve vztahu k žalobci v případě jeho přemístění do Francie mohly představovat reálnou hrozbu nelidského a ponižujícího zacházení. Žalobě proto vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a, b), § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.].
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají (jak vyplývá z obsahu soudního spisu) ze zaplaceného poštovního za podání žaloby ve výši 67 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 9. února 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně